

Abbaye Saint-Joseph de Clairval

F – 21150 Flavigny-sur-Ozerain

Estimat amic de l'Abadia de Sant Josep,

FIXEM-NOS en aquestes paraules: «L'Església és la seva obra, la de JESUCRIST, on Ell es perllonga, es reflecteix i és sempre present en el món. Ella és la seva Esposa a la qual s'ha lliurat totalment. Així doncs, si JESUCRIST va estimar l'Església fins a morir per ella, vol dir que l'Església és digna de ser estimada també per nosaltres» (Joan Pau II, 3 de març de 1983). El 24 d'abril de 1988, el mateix Papa beatificava Francesc Palau, un religiós català ple d'amor a l'Església.

Francesc Palau, ve al món el 29 de desembre de 1811. És el setè de nou germans d'una família de camperols d'Aitona (Lleida). L'entorn polític d'aquell temps era molt difícil perquè l'Espanya del segle XIX va tenir, segons un historiador, «cent trenta governs, nou constitucions, tres reis destronats, cinc guerres civils, desenes de governs provisionals i un nombre gairebé incalculable de revolucions». Tot i la dura ocupació del país per la França napoleònica, la família Palau, sòlidament cristiana, viu, com pot, la seva vida camperola. Francesc vol ser sacerdot i és admès al Seminari de Lleida l'any 1828. Quatre anys més tard, ingressa als carmelites de Barcelona. Comença el noviciat el 23 d'octubre de 1832, i pren l'hàbit amb el nom de Francesc de Jesús, Maria i Josep. Malgrat les regles religioses, no tot va bé en el convent... Algunes mentalitats són plenes de les idees revolucionàries en voga i, les ordres religioses es veuen amenaçades de dissolució. No obstant, Francesc no dubta en exercir la professió religiosa el 15 de novembre de 1833.

25 de juliol de 1835. Una revolta hàbilment utilitzada contra els religiosos, arrasa el convent on viu Francesc. Aquest aconsegueix fugir per una finestra i troba refugi a casa d'una vídua que l'amaga en un armari. Els rebels registren la casa. Un d'ells, en intentar obrir l'armari se li trenca la clau al pany, i abandona la recerca. El març del 1836, el govern suprimeix les ordres religioses i s'apodera dels seus béns, preludi de grans violències per tota Espanya (govern de Mendizábal i la llei dita de la desamortització). Durant els anys següents, alguns radicals instal·lats provisionalment en el poder, prohibeixen tota comunicació amb la Santa Seu. Les presons s'omplen de bisbes i capellans, i la venda dels béns eclesiàstics s'accelera. El juliol del 1843, però, el partit moderat prendrà el poder i intentarà restablir les relacions amb Roma.

Francesc es planteja renunciar al sacerdoci i triar l'estat de frare. Com a fill d'agricultor que és, posseeix molta capacitat i gust pel treball manual, però els seus

superiors li aconsellen més aviat que es prepari per a ser sacerdot. I rep l'ordenació sacerdotal el 2 d'abril de 1836 exercint el seu ministeri a la parròquia de Sant Antolí d'Aitona. Allí comença tot un seguici de tribulacions per al seu cor sacerdotal. El juny de 1837, els seus superiors eclesiàstics li retiren els poders de confessar i de predicar. Després, el març del 1838, se li restitueix el permís de confessar, però no el de predicar. Sembla que la seva paraula massa enèrgica, el seu to mancat de diplomàcia, molesta. S'esforça per a moderar aquest tret del seu caràcter, però mai ho aconseguirà del tot.

Déu deixa fer

Agost del 1838. El governador civil de Lleida obliga Francesc a romandre a Aitona sota vigilància domiciliària; se l'acusa de fer propaganda contra la monarquia en el confessionari. Espanya viu sota la regència de Maria Cristina, mare de Isabel II.

Llavors Francesc es retira a una cova on porta vida de penitència i de contemplació. El seu exemple comou a moltes persones, tot i que no sigui ben vist per a tothom. Una nit, tres individus entren en el seu estatge decidits a matar-lo. Unes paraules del sacerdot arriben als seus cors, i d'allà en surten havent-se confessat. Cansat de tanta forçada inactivitat, el pare Palau parteix amb el seu germà i un seminarista cap a Tortosa, i des d'allí es dedica a la prèdica de missions parroquials per tota Catalunya. Aviat s'adona que la situació política es degradarà de nou, i decideix exiliar-se a França. Passa la frontera el 21 de juliol de 1840. Amb la finalitat de ser independent, tant del govern francès com dels seus compatriotes exiliats, decideix viure com ermità. Tot meditant, pensa en la situació de l'Església a Espanya: les matances de sacerdots i religiosos, crema d'esglésies, convents, biblioteques i manuscrits, mutilació d'obres d'art, el descrèdit de l'Església davant del poble mitjançant moltes calúmnies. Es pregunta: «Com s'entén que Déu pugui permetre aquestes coses? La fe ensenya que a JESUCRIST no li falta poder ni voluntat...

Com és que no calma la tempesta, quan només caldria manar-ho...? És un misteri que em té ocupat en profundes meditacions...». I conclou: «Només l'oració pot salvar l'Església espanyola del naufragi».

Les lluites entre rivals que estripen Espanya, s'estenen fins a França. El pare Palau, fugint d'això, emprèn una perillosa travessia a través de les regions muntanyenques de l'Aude i del Tarn. A principis de 1843, s'instal·la amb el seu germà i alguns joves espanyols en una cova enmig d'un bosc de la diòcesi de Montauban. La propietat pertany a una família amiga. Aviat aconseguix la confiança del vicari general, que li concedeix els poders per a confessar. Així doncs, recorre la comarca amb el crucifix a la mà, i són molts els que el busquen: uns per necessitats materials, altres per necessitats espirituals, tots però, buscant consol.

Una antiga religiosa clarissa i una noia tenen el pare Palau com a guia espiritual. Amb elles el pare organitza una petita comunitat contemplativa, i aviat s'uneixen altres dues joves. En la primavera del 1846, el pare Palau passa els Pirineus i es presenta a Aitona, però un any més tard torna a França, on es troba exposat a noves contrarietats degut a l'actitud d'alguns dels seus companys que havien quedat a França durant la seva estada a Aitona. Llavors es retira a un lloc encara més apartat, on recupera la vida d'ermità. Calumniat davant el bisbe de Montauban, el pare Palau defensa l'honor del sacerdoti. Se sotmet però, a certes prescripcions del seu ministeri, especialment abstenint-se de celebrar la missa. En no poguer resoldre's el conflicte mitjançant el diàleg, torna a Catalunya l'abril del 1851.

L'"Escola de la Virtut"

Mossèn Palau arriba a Lleida, però ningú no el vol rebre; així que es dirigeix cap a Barcelona, on el bisbe l'acull molt paternalment. Prodigat atencions espirituals a les joves que dirigeix, i les anomena "Germanes Terciàries del Carme". El març de 1852, les dues petites comunitats que s'havien format a Lleida i a Aitona són dispersades per ordre del governador civil. Amb el seu germà Joan i alguns companys, el pare s'instal·la en una cova, on duen vida de penitència. El bisbe de Barcelona el crida per a una nova missió evangelitzadora, i li confia la guia espiritual dels seus seminaristes. El pare organitza una espècie de missió contínua, un cicle de xerrades dominicals que presenta als adults un curs sistemàtic sobre la fe catòlica. Més tard, aquesta catequesi s'anomena "Escola de la Virtut". El seu objectiu és reconciliar el poble amb l'Església, la ciència amb la fe, i la política amb la religió. És a dir, aconseguir que l'esperit del cristianisme penetri en les institucions. En comprovar fins a quin punt creix l'abisme entre forts i febles, entre rics i pobres, el pare pretén aconseguir una veritable inserció del món obrer en la societat.

L'"Escola de la Virtut" és dirigida per un grup de sacerdots i de laics amb un mètode original que conjuga l'ensenyament magistral amb la participació activa dels oïdors, permetent el diàleg, preguntes i respostes, sense oblidar els moments d'oració en comú. La primera part del programa recupera el tractat de sant Tomàs d'Aquino sobre les virtuts, en forma de catecisme. La segona part tracta de la doctrina social de l'Església, establint els drets de la persona, de la família i el dret d'associació. El pare exhorta les persones al compliment dels deures temporals seguint la norma evangèlica. Proclama enfront de les acusacions d'obscurantisme esgrimides contra l'Església, una església que ensenya com un deure dels cristians, el progrés intel·lectual i material. Recordarà el Concili Vaticà II que «Als laics pertany per pròpia vocació buscar el regne de Déu tractant i ordenant, segons Déu, els assumptes temporals... A ells, molt especialment, correspon il·luminar i organitzar tots els assumptes temporals als quals estan estretament vinculats, de tal manera que es realitzin contínuament segons l'esperit de JESUCRIST i es desenvolupin i siguin per a la glòria del Creador i del Redemptor» (*Lumen gentium*, 31). El concepte "laic" mencionat, és el de cristià, membre actiu de la comunitat eclesial que no és clergue ni religiós.

La pau de Crist

En la ciutat de Barcelona, on comença la seva missió l'"Escola de la Virtut", la riquesa i l'èxit d'uns es construeix a costa de la misèria i del sofriment d'altres. El pare Palau explica que la pau i la felicitat temporals així com la espiritual dels pobles, exigeixen que els drets socials es vegin reconeguts, acceptats, respectats i protegits. «La vida cristiana no s'expressa solament en les virtuts personals, sinó també en les virtuts socials i polítiques» recordava el Papa Benet XVI el 13 de maig de 2007. Sense la plena acceptació del manament de l'amor, proclamat per Crist, mai hi haurà pau aquí a la terra ni justícia, ni fraternitat, ni llibertat veritables –considera el pare Palau, amb tota la raó del món–. El seu èxit és immens: aconseguix reunir dos mil persones en l'església on, el diumenge a la tarda, es parla d'amor i de justícia a l'obrer i a l'empresari, on es predica la veritat a l'alumne i al professor, on el metge i l'advocat verifiquen l'harmonia entre ciència i revelació. D'aquesta manera, moltes ànimes recobren la pau.

Bona part dels alumnes de l'"Escola de la Virtut" pertanyen a la classe obrera, i alguns governants fingeixen creure que en ella es promouen idees socialistes considerades perilloses. L'any 1854, esclaten vagues d'obrers a Barcelona. L'autoritat militar decreta la suspensió de l'"Escola de la Virtut", acusada de tenir un paper destacat en aquestes vagues. Tant els obrers com els responsables de la Societat de Teixidors es fan defensors de l'Escola però, el 6 d'abril, a pesar d'això,

el governador decreta l'exili immediat del pare Palau a l'illa d'Eivissa (Balears). Allí el pare escriu: «Si la política hagués deixat intacta la religió, de la mateixa manera que nosaltres ens vam abstenir de barrejar-nos amb la política, l'«Escola de la Virtut» hauria continuat pacíficament el seu camí». El Papa Benet XVI diu el 13 de maig del 2007: «L'Església és advocada de la justícia i dels pobres, precisament en no identificar-se amb els polítics ni amb els interessos de partit. Només amb aquesta independència pot ensenyar els grans criteris i valors, orientar-ne les consciències i oferir una opció de vida que va més enllà de l'àmbit polític. Formar les consciències, ser advocada de la justícia i de la veritat, educar en les virtuts individuals i polítiques, és la vocació fonamental de l'Església en aquest sector». Entenguis “educar les virtuts polítiques”, com a participar en els afers de la polis-ciutat, de la societat. No com a doctrina política.

«Contemplava»

A Eivissa, el pare Palau pateix profundament a causa de la seva forçada inactivitat. Amb dos dels seus fidels companys, aconsegueix transformar el terreny erm, sense conrear, que se li havia assignat en un hort i un jardí. Sensible a totes les belleses artístiques, el pare Palau exerceix a vegades com a poeta. «En totes les estacions –escriu– obria les finestres i, amb unes ulleres de llarga vista, contemplava tot el que havia de bell a l'hivern, a la primavera, a l'estiu i a la tardor». A més, prodiga les seves cures espirituals a la població de l'illa. Durant aquest exili, la seva vida espiritual s'intensifica. Comprèn amb més profunditat el vincle existent entre l'amor de Déu i l'amor al proïsme: «Si l'amor busca solament Déu, sense relació envers el proïsme, es queda només en això, roman immòbil; i si no es manifestés, projectant-se en el proïsme, l'egoisme espiritual el consumiria, i el perdria».

Entre 1856 i 1857 es promulguen decrets d'amnistia; el pare espera poder beneficiar-se'n, però no volen aplicar-los-hi – Haurà d'esperar l'amnistia general de l'1 de maig de 1860. El 30 d'agost següent, un periòdic catòlic fa saber als barcelonins que «el govern ha escoltat favorablement les justes reclamacions del pare savi i virtuós (el pare Palau), qui, des de fa tant de temps, suportava les conseqüències d'una persecució injusta; els alts tribunals de la nació han fet plena justícia a la seva innocència».

A finals del 1860, Francesc Palau és afavorit amb una visió mística de l'Església, representada per una jove. Com Verge pura i Mare fecunda, l'Església és pelegrina aquí a la terra, i es mostra pecadora en els seus membres fal·libles. El jull del pecat es troba barrejat amb la bona llavor de l'Evangelí fins a la fi del món (cf. *Catecisme de l'Església Catòlica*, CEC, núm. 827). Conscient d'aquesta veritat, el cardenal Ratzinger proposava, el

Divendres Sant 25 de març de 2005, la següent pregària: «Senyor, freqüentment la teva Església sembla una barca a punt d'enfonsar-se, que fa aigües per tot arreu. I també en el teu camp veiem més jull que blat. Ens aclaparen el seu abillament i el seu rostre tan brut. Però els embrutem nosaltres mateixos. Som nosaltres qui et traïm, malgrat els gestos emfàtics i les paraules eloqüents. Tingues pietat de la teva Església: també en ella Adam, l'home, cau una vegada i una altra. Al caure, t'arrosseguem al terra i Satanàs s'alegra, perquè espera que ja mai més podràs aixecar-te; espera que tu, sent arrossegat en la caiguda de la teva Església, quedis abatut per a sempre. Però tu t'aixecaràs. Tu t'has reincorporat, has ressuscitat i pots també aixecar-nos. Allibera i santifica la teva Església. Salva'ns i santifica'ns a tots» (Via Crucis, novena estació).

Apassionat per l'Església

No obstant això, a pesar de les debilitats dels seus membres, l'Església és santa en si mateixa: «L'Església és santa perquè Déu santíssim n'és l'autor; Crist s'ha lliurat ell mateix per ella, per a santificar-la i fer-la santificant; l'Esperit Sant la vivifica amb la caritat. En l'Església s'hi troben tots els mitjans de salvació. La santedat és la vocació de cadascun dels seus membres i l'objectiu de tota la seva activitat. Compte com a membres la Mare de Déu i innumbrables sants, com a models i intercessors. La santedat de l'Església és la font de santificació dels seus fills, els quals, aquí a la terra, es reconeixen tots pecadors, sempre necessitats de conversió i de purificació» (*Compendi del Catecisme de l'Església Catòlica*, núm. 165). En defensa de l'Església, el pare Palau es mostra apassionat: l'empeny el seu amor, el seu desig de servir aquesta Església feta de pedres vives que són els seus germans. Més tard dirà que tots els seus moments d'oració, totes les seves activitats apostòliques o contemplatives van tenir una sola finalitat: unir-ho en la fe, l'esperança i l'amor amb l'Església. Aquesta és per a ell Crist «contemplat i estimat no com un sol individu, sinó com el cap de tot un cos», un misteri més per a viure'l, que una veritat per a creure. La unió amb l'Església és el mitjà d'unió amb Crist que es realitza d'una manera privilegiada en l'Eucaristia.

Escriu el pare Palau: «He d'anar d'un extrem a l'altre d'Espanya i treballar amb totes les meves forces per a la salvació de les ànimes, allí on se m'obri un camí». A partir de llavors, el seu apostolat es diversifica, es torna febril, intens, però sense abandonar l'oració en solitari i la penitència. En analitzar amb lucidesa la situació de Barcelona, constata que la implantació d'indústries atreu a milers de persones amb necessitats materials i espirituals immenses. Per això estableix per onsevulla, grups de cristians actius que, amb els seus rectors, puguin garantir conferències dominicals per als joves, reunions que els protegeixin de la manca d'ocupació i

de les distraccions irresponsables; lluita contra la ignorància, la superstició i les desviacions del sentiment cristià. No obstant això, no s'oblida de la Congregació que s'ha proposat fundar, els seus Terciaris del Carme germans i germanes. La branca masculina es va fundar en 1860 a Mallorca. Poc després, el febrer de 1861, les germanes s'instal·len a Menorca. Sense abandonar el caràcter contemplatiu, la Congregació es fa càrrec d'escoles i, després, de l'assistència als malalts a domicili o als hospitals. Malgrat la bona voluntat, el centre de Menorca dura poc temps; en canvi, s'obre un camp d'expansió a l'Aragó i a Catalunya.

L'any 1865, unes missions a Eivissa i a la diòcesi de Barcelona absorbeixen el pare Palau. El desembre del 1866, es dirigeix a Roma per a obtenir el reconeixement oficial de la Congregació dels Terciaris del Carme. A partir del 8 de gener del 1867, aconseguen el dret que els seus fills i filles espirituals facin els vots religiosos, amb el consentiment del bisbe propi. Aquest mateix any escriu els estatuts del que ell denomina "Germans Terciaris de la Verge del Carme". Aquests germans, llavors en nombre de vint-i-sis, són repartits entre sis cases. Aquesta fundació masculina de la que el pare n'espera molt, durarà fins la guerra civil de 1936, quan tots els seus membres que treballaven en la península, excepte un d'ells, siguin assassinats ja a partir de les primeres persecucions. Pel que fa a les germanes procedents de la fundació primitiva, es constitueixen en dues congregacions femenines que es dispersaran pels quatre continents: les Germanes Carmelites Missioneres Teresianes i les Carmelites Missioneres.

En 1868, el pare edita un setmanari, "L'Ermità", on dona mostres d'un veritable talent per la polèmica, sobretot quan es tracta de defensar l'Església, car en aquests moments els dards punyents surten amb naturalitat de la seva ploma. El seu sentit de l'humor li permet somriure de les seves pròpies aventures, retornant

El pare Palau sempre va manifestar una tendresa filial vers la Mare de Déu. En 1864, aquesta se li va revelar com la figura més perfecta de l'Església. I així va ser com la va presentar als fidels. «L'Església en la Santíssima Verge va arribar ja a la perfecció, sense taca ni arruga. En canvi, els creients s'esforcen encara a vèncer el pecat per a créixer en la santedat. Per això dirigeixen els seus ulls a MARIA» (CEC, núm. 829). Demanem a nostra Senyora que ens concedeixi un amor indefectible a l'Església.

Bon estiu a tothom! I que l'escalf del Sol de tot l'any, bressoli la energia de la vostra fe.

Dom Antoine Marie o.s.b.

Si és la primera vegada que vostè rep aquesta carta espiritual i vol seguir rebent-la, envii'ns les seves dades completes. Li agrairíem també que ens enviés adreces de persones que podrien llegir la nostra carta amb profit.

Ajudes :

- Xecs ordinaris a nom de 'Abbaye St. Joseph de Clairval'
  - Per mitjà del seu propi Banc, ingressos en el nostre compte:
Abbaye St. Joseph de Clairval C.C.C. 2104 - Of.: 3335 - D.C.: 07 - N°: 9113949609 (Caixa Duero).
  - Targeta de crèdit (Visa, CB, Mastercard) consulti la nostra pàgina web: <http://www.clairval.com/>
- Fax: 03 80 96 25 29   -   E-mail: abadia@clairval.com   -   <http://www.clairval.com/>